

Вѣстникътъ излиза дваждъ: на 1 и 20 а притурката, — еднждъ: на 10 число всѣки мѣсецъ
ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. НОЕВА.

Сдържание:

Великденскитъ празници. — Върата — Жоржа Занда. — Примьрени мжжъ. — Великденски разказъ. — Списания и вѣстници. — За Зичие. Обявлениа.

Великденскитъ празници.

Ето пакъ, драги читателки, се удостоихме още веднждъ да видимъ тия толкова велики празници и усѣтимъ още веднждъ най-нагледно и най-силно величнето и божественността на нашата религия. Нѣма никаква религия, която толкова да е величественна, толкова утѣшителна и толкова естествена. Тая истинна ние усѣщаме всѣкога въ църквата, а особено прѣзъ Великденскитъ празници.

И дѣйствително, една вжтрѣшна сила, едно вжтрѣшно подбуждение накарва чело-вѣка да усѣти нуждата да види Исусовитъ велики страдание и за това неусѣтно той се намира въ църквата. Хора най-малко интересующи отъ религията, конто, може би, не сж потстѣпили чрѣзъ цѣлата година въ църквата, виждашъ ги

Жоржа Занда

въ тѣзи дни най-агуратно да ъж посѣщаватъ и най-религиозно да извършжтъ своитъ християнски обязанности, безъ никакви вече размншления, но като обязонностъ естествена, необходима логична и пр. когато сжщитъ тия хора, може би, прѣзъ годината, за зла честь, често сж забравяли въ нужда да се обѣрижтъ къмъ вежъ. Виждажъ болния, комуто докторовитъ лѣкарства не му се помогнжли и му е тодѣгнѣло вече да сѣди въ лѣглото и той отчаянъ се явява подпомаганъ отъ своитъ и сж насълзани очи и почитание но сж пълна вѣра пристѣпва къмъ распятого, иска псмощъ, която накура, защото *врата* е овъзи сила, което спасява. Виждашъ отчаяния, окаяния какъ страховливо се приближава къмъ распятого, защото тсй усѣща ве

че колко се сгрѣшавалъ прѣдъ Бога съ нищожнитъ му, спрѣмо ония на распятого страдания и колко той не е билъ така за отчаяние, не е билъ той толкова окаянъ. Распяжитъ го утѣшава му внушава надѣжда, дава му сила, енергия и той излиза отъ църквата вече неотча-

янь, но съ пълна енергия и живостъ. Исусъ чрѣзъ своитѣ страдания и мъчения внушава на гордия и тщеславия смиренностъ, на унижения надеждж; съ една дума, Той внушава на всѣкого онова, отъ което той има нужда.

Слѣдъ страданията иди радостъта. Распятия, който всѣкому е внушилъ онова, отъ което има нужда въ третия день въскресенъ. Тукъ пакъ нагледно, не вече съ философски теории, се показва божественостъта на Християнството. Вече, страданията се забравихж. Нѣма вече отчаянъ, нѣма окаянъ, нѣма песимистъ. И болия, и прѣди отчаяния, и самия онзи философъ или многоученъ, който до вчера плачеше; всички, всички вече наедно съ насъ християнитѣ сж весели и радостни. Тѣ виждатъ, че тѣхнитѣ теории се поколебахж и изчезнахж като димъ, но противъ естественото подбуждение и чувствуване на сърдцето си не могатъ да противостоятъ и ето виждашъ ги всички прѣзъ великденскитѣ празници да ставатъ християни, всички заедно да усѣтатъ величето на Христовото въскресение и щастливата участъ на християнина.

Блазъ на ония хора, които тая радостъ, тая утѣха осѣщатъ не само прѣзъ Великденскитѣ празници, но всѣка Недѣля, всѣки празникъ, всѣки день. И той е само онзи, който може да се нарѣче сжщински християнинъ и сжщинско щастливъ человекъ. Той е онзи, който е намѣрилъ цѣлята на живота

Вѣрата.

Кой сж най-великитѣ добродѣтели, проповѣдвани отъ знаменититѣ стари и нови мъдрци? *Силата, въздържаностъта и благоразуието.*

Само Исусовото чувствителна и величайша душа можеше да проповѣдва на свѣта, че вѣрата, надеждата и милостивата сж добродѣлитѣ, които причиняватъ кротостъта и щастие-то, а отсѣтствието ѝ причинява злочестие-то на човѣка! Чудесна е дѣйствително логиката, която показва намъ, че вѣрата е изворътъ на всичкитѣ добродѣтели. Силата се заключава въ вѣрата. Една помисль е силна, едно стихотворение е божественно, една живопись е красива, защото духътъ или окото, което сѣди за тѣхъ е убѣдено и въ тая помисль стихотворението и живописъта иматъ една тайна истина. Какви и колко чудесни подвизи не може да извърши малко

число войници, които се уповаватъ на способностъта на генерала си? Александръ Великий не съ много войска прѣдиреа прѣвземанпето на свѣта. Оракулътъ казалъ веджжъ на Римлянетѣ, че тѣ ще бжджтъ велики и дѣйствително станжжж такива въ дрѣвностъта. Колумбъ, самъ претендиралъ и вѣрвалъ, че има още единъ новъ свѣтъ, и ето новия свѣтъ се отгърива отъ него. Приятелството, отечестволюбие-то, любовта, всичкитѣ високи чувства сж единъ видъ вѣра.

И ето защо ония сърца, които на нищо не вѣрватъ, които считатъ всичкитѣ стрѣмления на душата като фантастично, всичкитѣ хубави дѣла като паралогизми; които глѣдатъ съ съжаление възвишаванпето и чувствителностъта на духа, ето защо тие сърца никога нѣма да запазятъ въ себе си нѣщо велико, нѣщо високо; тѣ вѣрватъ само материята и смъртъта и сж вече бесчувствени както първата, и жестоки както втората.

Ние споменуваме мъченицитѣ и ония герои, които безъ войска, безъ легиони побѣдихж тиранитѣ, опитомихж левоветѣ и отнехж отъ огъня силата и пр.

Вѣрата е една най-голяма сила, и толкова голяма, щото би можела да прѣбнатури свѣта. Единъ най-добродѣтеленъ човѣкъ, като се раздѣля отъ Бога, то той се приближава къмъ по-големитѣ зодѣйци, като се глѣда на него подъ простата му морална глѣдна точка. Ако философитѣ забълѣзвахж това нѣщо, то тия не бихж се потрудили много за распрѣдѣленето границитѣ на злото и на доброто. Християнството нѣмало е нужда, както Аристотель, да изнамѣри стълба, за да постави искусно нѣкоя добродѣтель помежду двѣ злини; то рѣши мъчиотията чрѣзъ сигурно срдство, показвайки намъ, че добродѣлитѣ сж такива, докѣ се втичатъ къмъ извора си, сирѣчь къмъ Бога.

Най-послѣ ако употребите вѣрата добрѣ, ако я обърнете съвършено къмъ твореца; ако подвижите чрѣзъ нея младото око, чрѣзъ което откривате чудесата на свѣта и силата на дѣйствителния животъ; ако послужитѣ съ нежъ като крилъ за да ва въздигне надъ злочестинитѣ на живота, тогава ще припознаете че св. Писание не прѣпохвалнао тая добродѣтель, кога, говорѣло за чудесата, които може човѣкъ да извърши чрѣзъ нея. Вѣро небесна! Вѣро утѣшителна, ти можешъ да извършишъ повече и отъ прѣмѣстванието на

всѣки чловѣческа помощъ. Ти поолеквашъ тѣ жестята, която често притѣжява човѣшкото сърце.

Жоржа Занда *)

Всина веке зехъ да се отвръщаватъ отъ научнитѣ и психологическитѣ романи, както и отъ другитѣ художественни списания. Сега голѣмо внимание се обръща на забравенитѣ писатели, които и пакъ ставатъ любими.

Че защо да не обичаме Жоржа Занда? Може би тя, заедно съ Ламартина и Мишеле да е душата, въ която се отпечатахъ по-широко и излѣзохъ на явѣ сънищата, мислитѣ, надеждитѣ и любовта на врѣмето ѝ. Тя, като жена, е била добра, а литературната ѝ дѣятелностъ, за винаги ще бѣде най-хубава и най-интересна.

Жоржа Занда, която е имала силна фантазия и велико сърдце, притѣжавала всичкитѣ добродѣтели на единъ честенъ човѣкъ. Фантазията ѝ обича реалното, дѣйствителността, която тя я украсава съ много комбинации очарователни и хубави.

Тя испървомъ е била пѣвица и съчинителка на басни, и до края останъ младата мома на Berry, като измислювала хубави истории за забавление на малкитѣ овчари. . . .

Касателно лицата въ произведенята ѝ, читателката срѣща много често въ първитѣ ѝ трудове, много мѣже работници, поети, и философи, почетни дами, влюбени съ селени и всички тие лица декламираатъ съ голѣма сила, но най-естественно и, колкото минава врѣмето, тѣ ставатъ толкова по-малко неприятни. А макаръ ние да не сме тѣхни съврѣменници, но обноскитѣ имъ не ни дотекчаватъ, напротивъ, ние захващаме да ги обичаме, защото виждаме въ тѣхъ тогивашния романтически отпечатѣкъ, толкова любимъ отъ по-старитѣ хора. Романтичнитѣ ѝ идеи тоже сж приятни. Чудесния и неопрѣдѣления мистицизмъ на Спиридона и на Consuelo, малко несвързаний, но дѣйствително евангелистическия социализмъ на Peché de monsieur Antoine вѣрата, къмъ прогресса, къмъ чловѣчеството всичко това угождава, защото произхожда отъ великото сърдце на прѣвѣсходната жена. Социалистическия и философския ѝ романтизмъ, като се испита добрѣ, излиза, че е една форма, единъ примѣръ на добрината ѝ. Само вѣрата ѝ къмъ бѣдѣщето въсцаряване на правосѣдието показва добрината ѝ къмъ вселената и снисходителността ѝ къмъ толкова съмнителната дѣйствителностъ.

Ако романтизмътъ отпадналъ въ неупотрѣбление, това се дължи на човѣшката мизерия. Сънътъ не ни се е харесалъ, не защото ни застави да чувствуваме жестоко дѣйствителността, но защото бѣше сънъ. Ние потърпѣхме единъ видъ духовно развратяване, като се наслаждавахме, отъ зрѣлището на злото, затласкани къмъ това отъ една пародоксална болѣзнена гордостъ.

Въ произведенята на Жоржа Занда се отража-

ватъ всичкитѣ химери на епохата ѝ и притури къмъ съня си съня на всички ония, които бѣше възлюбила. И тя стори добрѣ, защото свѣтътъ живѣе само съ сънища.

За какво още укоряватъ Жоржа Занда? Фарисеитѣ казватъ, че първитѣ ѝ романи поразихъ много жени и по единъ чуденъ начинъ натуралиститѣ — романисти сж говорѣли, както и фарисеитѣ. Г-нъ Зола ни показва, че една гражданка се разваля, защото е прочела André! Оние, които падатъ послѣ прочитанието бѣхъ зрѣли и готови да паднатъ, а може би безъ «Индяна, бихъ паднали още по-низко Азъ мислихъ дори, че нашитѣ първозни жени бихъ се замислили морално, ако четѣхъ «Якова» и «Лейля».

При все това, ако романтизмътъ на Жоржа Занда продължава да не харесва, обаче памира се въ произведенята ѝ достатъчно избрана истина, — каквато е онази, — която се искава чрѣзъ дѣлата на искуството. Азъ не говорѣхъ за толковато прѣлестни моми и нѣма да напомижъ, че тя е направила най-тънкитѣ и най-силнитѣ анализи върху характеритѣ на художницитѣ и актьоритѣ; но не трѣба и да се забравя, че Жоржа Занда е измислила полския романъ (идилия). Тя първа, мислихъ разбрала и обикнула въ дѣйствителностъ селянина, живущия далечъ отъ Парижъ, изъ провинцитѣ, които увардихъ оригиналността на нравитѣ и обичаитѣ имъ. Първа тя почувствувала колко величие и колко поезия се заключава въ простота, въ търпещето, въ сношението на селянитѣ.

На Жоржа Занда ние дължимъ още възраждането съживяването на чувството внужаваща се отъ природата. Тя я познава по-добрѣ и е по-близо до нея отъ колкото други топографи. Защото, догдѣто другитѣ — виждатъ обикновенно природата отъ високото и я видоизмѣняватъ, като ѝ отдаватъ своитѣ чувства; тя остави себе си неопдържима къмъ омая на пѣщата и се обзема все цѣла отъ тѣхъ. Тя безсъмнѣние ни е приучила да обичаме съ наивностъ и чедолюбие това благодѣтелно и божественно естество, което прѣдава на-вѣрнитѣ си, спокойствието, кротостта и добрувание.

Добрината е дума, която ни иди винаги съ нея. Но и плодородното и щастливото изобилне сж нераздѣлни нейни другари. Нейнитѣ раскази се излагатъ най-правилно. Стилътъ ѝ още е наивенъ и лесенъ, хладенъ и не се отличава нито по деликатността си, нито по извѣрдения си блѣсъкъ, нито по-добродѣлитѣ си, които простичатъ и пакъ отъ безграничната ѝ добрина.

Жоржа Занда е била печатътъ, върху който се отблѣзахъ великитѣ и храбри идеи.

Тя е Isis на съврѣмения романъ, добрата богиня, съ многобройнитѣ си цици, все готови да съживяватъ жедивѣщето чловѣчество съ изобилното и богато мѣло.

(Изъ J. Lemaitre.)

В. М.

*) Видѣть биографията ѝ въ 12-ия брѣй «Ж. Св.» год. IV.

Примѣренъ мъжъ

Писмо отъ другия свѣтъ.

Прѣди три години се е поминалъ въ градъ К. единъ богатъ търговецъ, който е оставилъ въ неутѣшима скърбъ млада жена.

Минахъ се 4 мѣсеца, вдовицата получава чрѣзъ пощата едно цѣнно писмо съ 4000 лева въ банкноти; като отворила писмото безъ малко шѣла да полудѣе отъ страхъ; съ паритѣ наедно излѣзе едно саморѣчно писмо отъ покойния ѝ мъжъ. Слѣдъ като се е свѣстила, почнала да чете писмото, въ което покойния ѝ мъжъ пишеше:

Любезна ми съпруго!

«Его вече 4 мѣсеца се изминахъ отъ какъ прѣмислахъ отъ бѣлия свѣтъ.»

Ти можешъ да си представи, до колко ми е тѣжко въ новото мѣсто. . . .

Азъ се мъжъ за грѣховеѣ си; моли се за мене инакъ загнивамъ.

О! колко ми се иска да се върна и още вѣднѣжъ да те видѣмъ. . . .

Помини ли, Милинка, когато ти най-напредъ ми каза *люби те*. ? . . . вървай, Драга, че азъ винаги те любихъ, а сега особено повече те любѣмъ, като съмъ раздѣленъ далечъ отъ тебъ.

Поздрави роднинитѣ и ги помози да се молятъ за твой несчастенъ мъжъ.»

«Силно те цѣлувамъ».

Вдовицата събрала всичкитѣ роднини и дълго врѣме сж се трудили да отгадайтъ тази чудесна тайна, какъ покойния ѝ мъжъ умрѣлъ и погребенъ въ К. може сега да ѝ пише съ парично вложение и то отъ градъ М.

Минали сж още 5 мѣсеца, вдовицата пакъ получила писмо отъ другия свѣтъ. Отъ това врѣме всѣка година тя получавала отъ мъжътъ си по 2 — 3 писма съ банкноти; и тя до толкова е била вече навикнала да получава такива писма, щото съ голѣмо нетърпение ги е очаквала.

Очевидно е, че покойния търговецъ извъпредино е обичалъ жена си и като е предвиждалъ каква ще е скърбта ѝ слѣдъ смъртъта му, той още приживе е написалъ сума такива писма съ парично вложение въ всѣко едно, прѣдалъ ги е на своя роднина, като поръчилъ слѣдъ смъртъта си (ка търговеца), да праща въ опредѣлени времена на жена му по едно отъ тия писма. Когато вдовицата получавала задгробно писмо, тя до толкова е била увлѣчена, щото признавала че сега повече обича мъжа си отъ колкото приживе.

Въ всѣко писмо се прѣпорѣчваше правния милостивия и други Богу угодни жертвования.

Прѣведе А. С.

Велинденски разказъ.

Отъ Марка-Вовчка.

Прѣведе отъ руски Юрд. Кабакчева.

Продължение отъ брой 6 ѝ

И наистина дочакахъ. Доде Алекси Петровичъ веселъ, съ златенъ прѣстенъ на ржката му — сгоденъ. Поседѣ малко, нищо разбрао не разказа и си отиде. «Работа, работа!» говори, «си ималъ!» А каква работа? Разказваха само, се расхожда: — отиди на конь въ една страна, измине петъ версти, — хайде на друга; то гората обиколи, то полето, то стенигѣ. Отъ радостъ на едно мѣсто не го сдържа. Като ще се жени, да се жени добрѣ. Анна Федоровна проводи на годишницата му ноща въ сребърна позлатена риза; годишницата ѝ напса много любезно писмо. Рѣшено бѣше да правѣтъ свадба слѣдъ св. Троица.

Всички околни моми и момци се събраха да се повеселѣтъ у младоженцитѣ; всички поздравлявахъ Алексѣя Петровичъ и му желаяха добро; всичко бѣше весело и мирно; заблѣжлики бѣхъ даже, че прѣзъ това врѣме ни бури, ни вълни не е имало. Само единъ пѣтъ ето какво смути Алексѣя Петровича: върна той на една госпожица прѣстена, а тя вмѣсто отговоръ му проводи куршумъ. Да, сжщи куршумъ.

Какво да мислѣмъ за това, леличке? питае той Анна Федоровна.

— Нищо, хвърли го тоя куршумъ, за какво ти е?

— Азъ право не знаѣмъ, какво значи всичко това.

— Какво! нищо, — глупостъ и повече нищо.

И наистина, че било глупостъ; послѣ тая госпожице тѣй сжщо доде при младитѣ, весели се у тѣхъ и вечеря.

Въ това сжщото врѣме доде при Анна Федоровна отъ Н-ската околия единъ познаникъ и ѝ гъвори:

— Е, Анна Федоровна, ний сега съ васъ ще се попримѣримъ. Глѣдайте да не ударите долу: при васъ не млада домакиня; а осмото чудо на свѣта.

Анна Федоровна распитва, гостѣтъ ѝ разказва:

— Тая млада госпожа такива баби пече, че съ нея никой не може се сравни. И особенно прави тя една анасна баба — сжщъ анасна. . . .

— Анаснова миризма, знаѣмъ, каза Анна Федоровна.

— Какво! като че е сжщъ анасна! ако зажумишъ съ очи, та да ти сложѣтъ въ устата и да тя попитатъ, какво е това? ще кажетъ анасна.

Хайде стига ме лъга! — каза Анна Федоровна.

— Сами ще да видите, спомните думитѣ ми. А то прави тя още *толѣка баби* — е, майчице, не азъ диването да ви разказвамъ. Ще да видите сами по-добрѣ.

Гостѣтъ остача у Анна Федоровна да обѣдва; въ врѣме на обѣдѣтъ се шегува, смѣ се, хвали ястнето, и не единъ пѣтъ запита Анна Федоровна, за какво се замисли?

— А пѣкъ азъ ви се чудѣмъ вамъ байно, какъ тѣй виѣй никага за нищо не мислите, му отвори Анна Федоровна.

— За това не мислиж, Анна Федоровна, защото мислитѣ нищо не даватъ, само тѣ състаряватъ, да се не видятъ! Сега съ когото се насрѣщна, всѣки ми говори: «вий пакъ сте се подмладили, а ако мисляхъ...

— Трѣбва всѣки за душата си да помисли го прѣкъснала Анна Федоровна сърдито.

«Види се много се ядоса за тюлевата баба,» си помисли той.

Гостътъ си замина, а Анна Федоровна остана замислена и растревожена.

Него день тя бърка ключевитѣ, ни дума не продума за Алексѣя Петровича, ни за годеницата му, ни за свадбата и внучката си цѣкакъ разсѣяно милваше.

А между това Алексей Петровичъ замислялъ да се вѣнчава и слѣдъ недѣля го чакаха съ младата булка въ Саковка

Мина се недѣля Анна Федоровна все бѣ замислена; то говорѣше: «колко скоро се минува врѣмето!» то говорѣше, че врѣмето върви бавно.

Додоха младитѣ въ Саковка, Анна Федоровна чу това и поблѣди. Тя строго нагълча внучката си гдѣ то толкова се радва и скача, като чу тоя вѣстъ.

Младитѣ додоха при Анна Федоровна единъ день слѣдъ пладнѣ. Анна Федоровна бѣ примѣнена него день като на голѣмъ празникъ, но бѣ блѣдна и развълнувана, тя не сѣлаше, а всѣ ходѣше по стаятъ, запрещаваше на внучката си да играе и я караше да сѣди мирно. Така се мина сутринята. Най-сетнѣ младитѣ додоха. Влѣзе Алексѣй Петровичъ и введе младата си жена — ахъ, каква хубавица бѣше! свѣжна, червена, съ благороденъ изгледъ, очи кафени, голѣми, свѣтятъ като свѣщи, и такива живи весели и бърже ги върти! Зелената ѣ копришена рокля шумули; въ ушитѣ ѣ златни обици и тѣй хубавичко се вижтъ тъмнитѣ ѣ косми по челцето ѣ! Никакъ не бѣше срамежлива, а напротивъ, приказлива и вѣжлива. На часа се расприказва съ Анна Федоровна и захвана да милва Варинка. А Анна Федоровна не бѣше на себе си. Гдѣ всѣкогашиото ѣ обяснение? Гдѣ нейната милазливостъ? Ако тя и да говорѣше на младата любезности, но въ погледѣтъ ѣ се заблѣлваше тревога, въ лицето ѣ грижа, гласѣтъ ѣ бѣше треперливъ.

— Младитѣ обѣдваха при ней; въ врѣме на обѣдѣтъ вслѣчко безпокоѣше Анна Федоровна, всичко ѣ се чинѣше недоварено, или прѣпържено; тя говорѣше твърдъ малко, канѣше тѣжно. И вѣтърничавата Варинка и ти заблѣжи, че баба ѣ не е на себе си.

Алексѣй Петровичъ не заблѣжи — той на страна не гледаше, гледаше само по очитѣ на жена си.

Като се връщаха младитѣ у тѣхъ си, жена му каза:

Менѣ лея ти ми се хареса — Аляша; само защо е такава натяжна?»

— Не, тя е весела.

— Каква весела Аляша? Като че се е върнала отъ погребение! И все се оглѣжда насамъ нататѣкъ, като че пожаръ очаква.

— Това тебе така ти се е видѣло, Глашо?

— Ето на. видѣло ми се! Да не съмъ малка?

— Е, може днесъ нѣщо да ѣ се е случило — я, остави на страна!

Тѣ заприказваха за друго.

День слѣдъ това Анна Федоровна съ Варинска отиде при младитѣ. Варинска ѣ бѣше много драго, въртѣше се изъ калаяската и все брѣщолевѣше. Анна Федоровна мълчѣше и гледаше вслѣчкото врѣме на една страна полета, прѣзъ които минаваха.

Младоженцитѣ ги посрѣщнаха на стѣлбата и много весело ги приеха. Помолиха я да остане да обѣдва — Анна Федоровна се съгласи.

У дома си младата бѣше още по драголюбна, веселичка, любезна, жива и милкава като котенце. Тя и въ градината потича съ Варинска, и послѣ и Анна Федоровна прѣгжриж, и на органѣтъ посвири. Алексѣй Петровичъ не можеше да ѣ се нагледа; щомъ се изгубваше отъ очитѣ му, той я викаше и безпрестанно ѣ цѣлуваше рѣцѣтъ

— Стяга, Аляша! ти ми дотегна! говорѣше младата.

— А условнето, Глашо? напомниаше Алексѣй.

— Ний имаме условие, делячке, говорѣше той на Анна Федоровна, такова условие, че ако азъ за единъ часъ не успѣѣж да ѣ цѣлуна рѣцѣтъ сто пѣти, то на слѣдующия часъ имамъ право да ги цѣлуна и хиляди пѣти. . . . Анна Федоровна слушаше, а не отговарѣше дума, не се усмихваше. — даже не поглѣдна ни единъ пѣтъ, — очитѣ ѣ все въ земята гледатъ. За нищо не попита младитѣ, нищо не имъ похвали, а тѣмъ вслѣчкото имъ бѣше много хубаво. Кѣща голѣма, видѣла, нова, уредена, примѣнена, вслѣчко като що направено; подъ прозорцитѣ имъ цѣвтѣха рози, бѣла акация, лилякъ. . . . И денѣтъ се случи много хубавъ — ясенъ, горещъ. Кѣщата бѣше построена на рѣтлицата, по която имаше стара гѣста градина; долу по камѣнитѣ гърмѣше рѣка.

Но нищо, нищо не веселѣше Анна Федоровна. Даже и Алексѣй Петровичъ заблѣжи и я попита: «какво ви е, деляке?» Анна Федоровна печално му се усмихна и отговори: «поживѣѣ колкото мене, Аляша, ще видишъ!»

На младитѣ имъ дожелѣ бабичката. Тѣ се споглѣднахъ съднаха по близо до нея и я попитаха зѣ единъ гласъ: здрава ли е?

Анна Федоровна ги увѣризаше, че е здрава.

— Та тогава защо не сте весела? Защо не сте весели? питаше я Алексѣй Петровичъ.

— Кѣдѣ, на стари години да се веселя като васъ младитѣ. Нѣкога си и азъ съмъ се веселила, сега вий ми застѣпате мѣстото, врѣме ми е веке да мрѣ.

Младитѣ не очакваха такѣвъ мраченъ отговоръ; тѣ мълкнаха за нѣколко врѣме; послѣ пакъ се опитаха да развеселѣжтъ лея си, но никакъ не сполучиха и прѣстанаха да се трудѣжтъ.

Сѣднаха да обѣдватъ. На Анна Федоровна всѣко ястие ѣ мирнѣше на ананасъ; всичко ѣ се видѣше сѣтовено нѣкакъ си особеннѣ. Не искаше тя да пита, та се не сдържа, попита: «Що, новъ ли ви е сега готвачѣтъ?»

— Не, напрѣшнй, отговори Алексѣй Петровичъ. По ли е хубавъ обѣдътъ, отъ каквото биваше? Ето на, кой се распорѣжда.

Той показа на жена си.

— Азъ чувахъ, Глафира Ивановна, че вий сте добра домакиня, каза Анна Федоровна.

— Ахъ, каква домакиня е! извика Алексѣй Петровичъ. Тя отъ тебе не пада по-долу, леличке.

Глафира Ивановна се смѣше.

— Тя такива банички измисля, такива подправки, че да се не начудимъ. . . . Разкажи, Глашо, какви банички вчера съчини?

— Я виждъ, какво измисли! Струва да се разказва!

— Разкажи, Глашо, разкажи на леличка!

На Анна Федоровна като че остъръ ножъ въ сърдцето, ѝ се забождаше.

-- Че защо? каза тя. Не принуждавай Глафира Иванова.

— Леличке, каза Глафира Иванова, защо мя наричате Иванова? Той като е Алюша (тя показа съ главѣ на мъжа си), то азъ съмъ Глаша.

Анна Федоровна въздъхна, поглѣда по-напрѣдъ на лѣво, послѣ на дѣсно, а послѣ пакъ си наведе очитѣ къмъ земята.

— Вий наричайтема Глаша, леличке молѣше ѝ се Глафира Иванова.

— Не, Глафира Ивановна, това е невъзможно.

Е че защо тѣй, Глафире Ивановна?

— Моля ви се, леличке. Алюша моли се и ти. Защо само глѣдашъ! по добръ помоли лея.

— Леличке! наричайте Глаша и вий Глаша, захвана да се моли Алексѣй Петровичъ.

— Не, Алюша, не можъ тѣй да наричамъ Глафира Ивановна.

Глафира Ивановна се исчерви, поотмѣсти се малко и млѣкна.

— Помнишъ ли, каза ѝ Алексѣй Петровичъ помнешъ ли, какъ азъ тя наричахъ Глафира Ивановна? Високо биваше да викамъ: Глафира Ивановна, а въ умътъ си: Глашо! Глашо! Глашо!

Тѣ се размѣха и захванаха да си припомнятъ това, онова. . . .

Анна Федоровна рано си отиде негодеиъ, колкото и да ѝ се помолуха да остане да ношува, или поне да остане да вечера; тя не отстапи на молбитѣ и си замина.

Като затъжи отъ това врѣме Анна Федоровна, че се вече не развесели. Биваше за нея най-веселата частъ отъ годината бѣше кога си приготвя зимнина; всѣка недѣля нѣщо ново: ще сварятъ сладко, — ще захванатъ и варятъ плодове, ще турятъ въ саламура, въ оцетъ, — охъ, какъвъ тичъ е тогава, каква врѣва, приказски, какъ всички тогава сж смѣли, — знайтъ, че господарката за нищо нѣма да се разгнѣви, и да се сбиитъ прѣдъ нея, пакъ ще да прости; тя сѣди въ креслото, распорѣжда се, заповѣдва и на всичко гледа весело и спиходително; лицето ѝ спокойно и доволно. А нея година Анна Федоровна се распорѣждаше съ тре-

вога, нищо не било както тя искала, съ нищо не ѝ се угаждало; тя даже понѣкога и не поглеждаше приготвеното, едва го поглѣдне и по-скоро го скрива въ келертьтъ, като че ѝ по легко, като се махне отпрѣдъ ѝ. Тя сега по-вече сѣди въ жгълтьтъ, а не до прозореца, подрѣнкава съ ключоветѣ и си тѣжника нѣкаква тѣжовна и прѣтѣжовна пѣсенчица.

Дойде ли нѣкой да я навѣсти, тя не е разговорлива както по-напрѣдъ, въздиша, едвамъ слуша, а ако заприказва, то все за младитѣ, и съ огорчение говори, какви сж за сега младитѣ самоувврени и колко на голѣмо се държатъ, всичко умѣйтъ и всичко знайтъ! Тя вече и за Варинка наговорѣше както по-напрѣдъ: „ше-настанѣ своята Варинка» и съ нейното щастие ще се утѣшавамъ, а говорѣше така: «кой знае, какво ще случи? Какъртъ има много пѣтища, по които ѝ да е, ще дѣйде и ще тя посѣти.» Почти никъдѣ не ходѣше, за празниците не канѣше гости на обѣдъ; на Варинка ѝ бѣше мъчно, а съсѣдитѣ се чудѣха, мислѣха, и прѣдполагаха, какво значи това?

За това какъвъ бѣше животътъ въ Саговка!

Колко весело шетаха тамъ! Глафира Иванова кара мъжътъ си да чисти ягоди, да избира гѣби; той ѝ студи лѣжицата съ сиропътъ въ ледъ; той ѝ прави форми и отъ книги за банички, и когато се постарее колко хубаво всичко направя! — «Заслужавашъ да ти се даде златенъ медалъ за това, Алюша» му говори Глафира Ивановна.

А понѣкога Алексѣя Петровича го домързи, тѣжи се, че се уморилъ да работи, моли се да го пуснатъ да си поотпочине Глафира Ивановна не го пуца, заповѣдва му да работи — колко смѣхъ, какво веселие! И толкова имъ бѣше хубаво, че даже отъ врѣмето отъ приличие се оплакваша; дойде нѣкой отъ съсѣдитѣ и се оплака отъ дѣждоветѣ и тѣ ще да кажатъ: «каково лоше врѣше, наистина!»

Тѣмъ и съсѣдитѣ не имъ трѣбватъ, наистина тѣ си приказваша колко ще бѣде весело на Рождество, кога даджтъ угощение, или колко гости ще имъ надойдѣтъ по нова година; това повече ги привличаше за въ бѣдѣще а сега дойдеше ли нѣкой Глафира Ивановна си мрѣхти носѣтъ и говори на мъжа си: «да носе не засѣдѣтъ».

— Молихъ ти се, ти не кани за обѣдъ, прѣдпазва Алексѣй Петровичъ, пристори се, като че съвсѣмъ си забравила за ѣдение.

И двамата отиваха да посрѣщатъ гостѣтъ. Истина е и това, че тѣ послѣ ще се расприказватъ съ гостѣтъ, и за обѣдъ ще го поканятъ, и да ношува ще го оставятъ, и гостѣтъ не ги стѣснява, и не имъ се ще да го пуснатъ да си отиде, а при всичко това, като си отиде, тѣ безъ мѣрка се радватъ, че си останали сами: Съсѣдитѣ имъ ходяха на често, само Анна Федоровна не счестяваше. Глафира Ивановна заблѣжнѣ това: защо лея по ще да дохожда, Алюша? пита тѣ Алексѣя Петровичъ.

— Защо не ще иска, Глашо?

— Азъ не можъ да разбера, Алюша?

(Смѣва).

Списания, вѣстници и книги

получавани въ дирекцията ни.

Медицински сборникъ, Ветеринарна сборка Майка и дѣте, Учителски весникъ, Foyer domestique, Орало, Звѣздича, Ловець, Учищель, Свѣтлина Хишена на столаха. Прѣводъ отъ Руски. № 22 Издава книжевното дружество "Провѣта" въ гр. Стара Загора, 1897 г. Нова Загора, цѣна 10 ст. Вѣра и Разумъ, Второ годишна изложение на Пловдивското Нивическо дружество за 1897/98 год. Пловдивъ, Гласания на Списанията, Християнски свѣтъ, Търговско бюро на С. Ж. Дацовъ София 1898 год. Цѣловникъ на съмената. Юридически прѣледа Зора, Дневници отъ народното събрание Новини, Ловець, Сила, Книжки Сличания Нозъ, молйика, Илдиния Ижчественикъ, Свѣтлина Българска сборка Медицински сборникъ Говишевъ отчетъ на Пловдивската държе. Ловическа гимназия за 1896/97 год. Юридически прѣледа, Василь Левски, учитель "желитъ по-мелкоу си комедия. Устиво на женек. друж. "Диятелность" Пролѣтъ Библиографически бюлетинъ.

Ще публикуваме имената имъ.

Нѣкои отъ абонатитѣ и абонатитѣ ни, слѣдъ като сж получили на редъ нѣколко годишн изданията ни, сега когато имъ се испраца

распискитѣ чрѣзъ т. п. станция за да се издѣжтъ, безсрамно и безсѣвѣстно отказватъ да исплатѣтъ дълга си! Чудни сж дѣйствително тия хора, които по разни прѣдлози искатъ да злоупотрѣбятъ нищожния абонаментъ! За да ги познава всѣки тия обаяни сжщества, които безъ да ги гризи сѣвѣстѣта, най спокойно и радостно игнориратъ труда и разноскитѣ на другитѣ, и за да се нази отъ тѣхъ всѣки, нпе ще публикуваме имената имъ. Много добрѣ би било ако всичкитѣ издатели правехъ сжщото.

За Знанке

Като съобщаваме любезнитѣ си читателки, че сме се распоредили, щото отъ нѣкои градове да се съберятъ абонаментитѣ чрѣзъ Т. П. Станция, то умоляваме ги, щото да внесатъ дълга си на раздавача при първо поискание срѣщу расписка отъ Дирекцията, понеже вѣстника ни като се патовари и съ пощенски марки, разноскитѣ ни се увеличиха, па нѣмаме възможността

ОТКРЫТА ПОДПИСКА НА 1898 ГОДЪ НА ЖУРНАЛЪ

XIV ГОДЪ ИЗДАНИЯ 1898 г.

Н О В Ъ

XIV ГОДЪ ИЗДАНИЯ 1898 г.

иллюстрированный двухнедельный вѣстникъ современной жизни, политики, литературы, науки, искусства и прикладныхъ знаний

ЗА 24 РУБЛЯ

безъ всякой доплаты за пересылку премій, подписчики "НОВИ" получаютъ въ 1898 году, съ доставкою за границу, слѣдующи шесть изданій:

<p>1) ЖУРНАЛЪ Н О В Ъ 24 выпуска въ форматъ наибольшихъ европейскиихъ иллюстрацій.</p>	<p>2) ОСОБЫЙ ИЛЛЮСТРИРОВАННЫЙ ОТДѢЛЪ МОЗАИКА (24 выпуска) составляющій какъ бы самостоятельный журналъ по прикладнымъ знанїямъ, вмѣщающій въ себѣ 16 рубрикъ</p>	<p>3) ЖУРНАЛЪ ЛИТЕРАТУРНЫЕ СЕМЕЙНЫЕ ВЕЧЕРА (Отдѣлъ для семейнаго чтенїя) 12 ежемѣсячныхъ книжекъ романовъ и повѣстей.</p>
<p>4) ВОСЕМЬ ПЕРЕПЛЕТЕННЫХЪ ТОМОВЪ полнаго собранїя сочиненїй П. И. МЕЛЬНИКОВА (АНДРЕЯ ПЕЧЕРСКАГО)</p>	<p>5) ЧЕТЫРЕ ПЕРЕПЛЕТЕННЫЕ ТОМА полнаго собранїя сочиненїй ВЛ. ИВ. ДАЛЯ (Казака Лугаискаго)</p>	<p>6) ДВѢ РОСКОШНО ПЕРЕПЛЕТЕННЫЯ КНИГИ, формата in-folio, ЖИВОПИСНОЙ РОССИИ посвященныя описанїю МОСКВЫ и Москов. промышлен. обл.</p>

ГODOВАЯ ПОДПИСНАЯ ЦѢНА за всѣ выше, объявленныя изданїя съ пересылкою за границу **24 РУБ.**

Согласно почтовымъ правиламъ за пересылку двухъ книгъ "Живописной Россїи" улачивается только до русской границы. Дальнѣйшая пересылка ихъ производится на счетъ подписчика, при чемъ плата за нее взывается на мѣстѣ назначенїя, по иностранному почтовому тарифу, одновременно съ доставленїемъ книгъ. Разерочка платежа допускается, при чемъ при подпискѣ должно быть внесено не менѣе 6 руб.; остальные же деньги могутъ высылаться по усмотрѣнїю подписчика ежемѣсячно, до уплаты всѣхъ 24 руб. При подпискѣ въ разерочку безплатныя премїи высылаются только по уплатѣ всей подписной суммы.

Къ свѣдѣнїю гг. новыхъ подписчиковъ не получившихъ «НОВИ» въ 1897 году.

Лица, не состоявшїя подписчиками «НОВИ» въ 1897 году и не имѣющїя еще первой половины СОЧИНЕНІЙ АНДРЕЯ ПЕЧЕРСКАГО и первой половины СОЧИНЕНІЙ В. И. ДАЛЯ, могутъ, подписываясь на «НОВЪ» въ 1898 году, получить первые шесть томовъ (т. е. томы 1 по 6) сочиненїй А. Печерскаго и первые шесть томовъ (т. е. томы 1 по 6) сочиненїй В. И. Дала, вмѣсто томовъ, выдаваемыхъ въ 1898 году прежнимъ подписчикамъ. Вторая же половина сочиненїй, какъ А. Печерскаго,

такъ и В. И. Дала, будетъ выдана этимъ новымъ подписчикамъ въ 1-99 году, въ чемъ редакция теперь же и принимаетъ передъ ними обязательство.

Новые подписчики на „НОВЪ“ 1898 года, т. е. лица, не бывшїя подписчиками на журналъ въ минувшемъ 1897 г., при уплатѣ за 1898 г. 40 рублей, вмѣсто 24 руб., могутъ получить въ 1898 г.

всѣ 14 томовъ полнаго собранїя сочиненїй Андрея Печерскаго и всѣ 10 томовъ полнаго собранїя сочиненїй В. И. Дала,

а также и тѣ двѣ переплетенныя книги „Живописной Россїи“, которыя выдавались подписчикамъ въ 1897 году; значить, вмѣсто двухъ книгъ „Живописной Россїи“ они получаютъ четырехпереплетенныя книги этого изданїя, и, вмѣсто 12 томовъ сочиненїй А. Печерскаго и В. И. Дала, 24 тома.

Отъ гг. болгарскихъ подписчиковъ, подписка на „НОВЪ“ принимается у г. Хр. М. Златоустова въ Бургасъ (Болгарїя) и въ главной конторѣ періодическихъ изданїй Товарищества М. О. Вальвъ въ с. Петербургъ (Россїя) Гостинный дворъ № 24.

Подробныя объявленїя высылаются изъ С. Петербурга безплатно по первому требованїю.

да чакаме. Отъ друга страна пъкъ, рѣшили сме щото *никому на въра да не испращаме въстника си*, който и така толкова малко струва. Надѣваме се, че нашиятъ читателки ще побързатъ да се издължатъ и така да улеснятъ Дирекцията за да може тя да направи необходимитъ улучшения на вѣстника, и да излиза тя най-редовно този единичний женски органъ. Тази ви мѣрка за събиране абонаментитъ и несприщанне на въра не е отъ пѣманне довѣрие, както ни се оплакватъ нѣкои отъ добритъ ни абонатки, а отъ необходимостъ и редовностъ.

Хубостъ безъ поврѣда.

Специалисти за расхубавяване съединени,
приготвени отъ И. Алибранти
Химикъ — Аптекарь.

1. «Досикомонъ».

Бѣла течностъ противъ псаданѣето на косата; за прѣбление на пършентъ и най-бързо порасване на косата. — Цѣната на бутилката 3 лева 50 ст.

2. «Триандафилена роза.»

Розова течностъ за исчистване кожата на лицето, пѣтната и пжичицитъ и за запазване лицето въ юношеската прѣсностъ. — Цѣна на бутилка 3 лева.

3. «Роза на кремъ».

Бѣла течностъ, имѣйше сжщото съ триандафилената роза назначение съ разлика само, че дава на лицето бѣлъ цвѣтъ. — Цѣна на бутилка 3 лева.

4. «Хроматозинъ»

Бѣла течностъ за боядисване на косата, дава първия ѝ цвѣтъ безъ да поврѣди кожата. — Цѣна на бутилка 3 лева.

N. V. Най горѣщо се прѣпоръчва отъ всички полни доктори въ Цариградъ. За всѣка поръчка отъ 1—6 бутилки трѣбва да се прибавятъ 80 ст. пощенски. Главенъ депозитъ въ Варна у г-на Перикли Алибранти.

ЗЛАТЕНЪ МЕДЛЪ отъ парижското изложение 1887 г.

преди послѣ

ПОСТОЯННО МЛАДИ!

Водата Rider прѣмахва въ 48 часа малитъ набръчкавости край очитъ, както и онни на бузитъ и брадата, които угрозаватъ женитъ въ 40 год. тя дава вѣчна младостъ. Пратѣте 3.50 и до М. Clanda). direct, rue St. Pantaléon 3, Toulouse. (France) Малки стъкленици за опитъ 0.90 лв.

ЗАМѢНѢТЕ ДОЛНИТЪ СИ ДРѢХИ:

ФАНЕЛИ ПАНТАЛОНИ

СЪ ФРАНЦУЗКИЯ ХИГИЕНИЧЕНЪ ПЛАТЪ

ОТЪ ДОКТОРЪ РАЗЮРЕЛЪ

ТЪКАНИ СЪ ТУРФНА ВАТА

Единчко сръдство противъ ревматизмъ и настивание, антисептически и полъцателни.

ЕДИНСТВЕНЪ ДЕПОЗИТЪ ВЪ ВАРНА

ВЪ МАНИФАКТУРНИЯ МАГАЗИНЪ

ХАДЖИШЕТРО ХРИСТОДУЛОВЪ & С ПЕ

БИВША КЖЩА ПАРУШЪ ГЕОРГИЕВЪ & С ПЕ

ОСНОВАНА НА 1838 ГОД.

Годишенъ абонаментъ:

за абон. въ Т.-П. станция — на списанието . . .	л. 3.—
— и списанието съ притурката . . .	" 5.50
III за абон. на право въ Дирек. — на списанието . . .	" 4.—
на списанието съ притурката . . .	" 7.—
III за странство — на списанието . . .	" 5.—
— на списанието съ притурката . . .	" 9.—

Всичко, що се отнася до списанието или притурката испраща се съ адресъ: До Дирекцията на «Женския СВѢТЪ» ул. Войнишка № 122 — Варна.

Писма неплатени не се приематъ.

Всѣкакви обявления, отнасящи се до госпожи и госпжници, приематъ се.

Правото на записъ. въ Т. П. стан. се плаща отдѣлно отъ абон